

Arrest

nr. 182 546 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 9 april 2015 bij de Belgische ambassade te Beijing een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) ingediend.

Op 11 mei 2015 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Verzoeker heeft op 30 september 2015 bij de Belgische ambassade te Beijing een eerste aanvraag tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) ingediend.

Op 23 februari 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Verzoeker heeft op 20 juni 2016 bij de Belgische ambassade te Beijing een tweede aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D).

Beide partijen bevestigen ter terechtzitting dat wel degelijk een visum type D werd aangevraagd en niet een visum kort verblijf.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie besliste op 29 augustus 2016 tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

Overwegende dat op datum van 13/06/2016 een visumaanvraag kort verblijf ingediend werd op naam van L. Z., geboren op 03/01/1950, met als referent zijn schoonzoon T. K., geboren op 29/03/1955, van Nederlandse nationaliteit, gehuwd met mevrouw L. Y..

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende dat betrokkene zich niet kan beroepen op artikel 2, punt 2, d) van de richtlijn 2004/38/EG.

Betrokkene bewijst namelijk niet ten laste te zijn van zijn Nederlandse schoonzoon en dochter, verblijvende in België.

Overwegende dat in huidig dossier geen enkel tastbaar bewijs voorgelegd werd waaruit blijkt dat mijnheer volledig afhankelijk is van de financiële steun van zijn schoonzoon en dochter. Het dossier bevat enkele geldstortingen maar deze zijn niet regelmatig. Uit het huidige dossier blijkt verder dat mijnheer over eigen gronden beschikt die hij zou verhuren aan andere boeren. Volgens de commentaar van de ambassade heeft mijnheer dan ook meer dan waarschijnlijk een eigen inkomen gezien hij niet kan overleven op de onregelmatige geldstortingen alleen.

Bijgevolg kan de visumaanvraag van zijn/haar familielid niet beschouwd worden als een aanvraag op basis van de richtlijn 2004/38/EG.

Bijgevolg worden de visa geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel in de synthesesamenvatting voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht. Een onderdeel luidt:

- *“Verzoeker heeft zijn enig middel opgesplitst in twee onderdelen:*
- *Eerste onderdeel: schending van de algemene motiveringsverplichting, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.*
- *Dat verwerende partij in de bestreden beslissing meldt dat verzoeker op 13.06.2016 een visum voor kort verblijf heeft aangevraagd terwijl verzoeker een visum D voor lang verblijf had aangevraagd met als referent zijn schoonzoon, de Heer Tang Kau.*
- *Dat in de bestreden beslissing dus verkeerdelijk staat vermeld dat het ging om een visumaanvraag voor kort verblijf.*
- *Dat verwerende partij hier al zijn beslissing verkeerd heeft gemotiveerd.*

- *Dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat verzoeker niet bewijst ten laste te zijn van zijn Nederlandse schoonzoon en dochter; dat in het dossier geen enkel tastbaar bewijs werd voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker volledig afhankelijk is van de financiële steun van zijn schoonzoon en dochter. Dat het dossier enkele geldstortingingen bevat maar dat deze niet regelmatig zijn, dat uit het dossier blijkt dat verzoeker over eigen gronden beschikt die hij zou verhuren aan andere boeren, dat volgens de commentaar van de ambassade verzoeker dan ook meer dan waarschijnlijk een eigen inkomen heeft gezien hij niet kan overleven op de onregelmatige geldstortingingen alleen.*
- *Dat verzoeker van mening is dat hij wel degelijk heeft bewezen dat hij ten laste is van zijn dochter en schoonzoon die in België wonen.*
- *Dat verzoeker bij zijn aanvraag onder andere een attest/verklaring dd. 27.04.2016 heeft bijgevoegd van de ambtenaar Xiong Xinzhu van het dorp Zhaohu stad Herong gemeente Danyang: "Verklaring hierbij dat de dorpsbewoner van groep 6 Liu Zhenghai, mannelijk, geboren op 3 januari 1950, ID kaart 422724195001032197, paspoort nr. G53953508. Hij heeft geen inkomen, geen verhuurde huis en ook geen pensioen. Zijn dochter Liu Yuling, wonende in België, onderhoudt zijn levensbehoefte" (stuk 2).*
- *Dat dit stuk 2 dus wel een tastbaar bewijs is dat verzoeker ten laste is.*
- *Dat verwerende partij met dit stuk 2 geen rekening heeft gehouden, minstens niet op heeft geantwoord in de motivering van de bestreden beslissing.*
- *Dat verwerende partij hier dus al zijn formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden aangezien de motivering van verwerende partij geenszins 'draagkrachtig' is. Dat de aangehaalde redenen immers niet volstaan om de beslissing te dragen omdat verwerende partij simpelweg in zijn bestreden beslissing niets heeft vermeld over het attest van de Chinese ambtenaar terwijl dit stuk cruciale en objectieve informatie bevat die wel degelijk aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn dochter en schoonzoon.*
- *Dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verwerende partij verplichten in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Dat verwerende partij dit duidelijk niet heeft gedaan omdat verwerende partij niets heeft vermeld over het attest van de Chinese ambtenaar terwijl dit stuk cruciale en objectieve informatie bevat die wel degelijk aantonen dat verzoeker ten laste is van zijn dochter en schoonzoon, maar integendeel stelt dat verzoeker geen enkel "tastbaar" bewijs voorlegt.*
- *Dat de motivering van verwerende partij evenmin afdoende is omdat verwerende partij geen rekening houdt met fundamentele elementen die door verzoeker werden aangebracht."*

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van de visumaanvraag diende te worden betekend.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeld wordt dat het ging om een visumaanvraag voor kort verblijf, terwijl zij in casu een aanvraag zou hebben gedaan voor een visum lang verblijf.

De kritiek van verzoekende partij is weinig ernstig.

Verwerende partij laat gelden dat een derdelander die een EU-familielid wenst te vervoegen, conform artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, slechts onderworpen mag worden aan een inreisvisumplicht.

Artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG stipuleert:

‘Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen **slechts** aan de **inreisvisumplicht** worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.’

Aangezien de verzoekende partij slechts mag worden onderworpen aan een inreisvisumplicht, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen onderzoek voeren naar het door verzoekende partij aangevraagde visum lang verblijf.

Verweerder benadrukt dat de richtlijn 2004/38/EG niet voorziet dat aan een derdelander die een EU-familielid wenst te vervoegen een visum lang verblijf kan worden verleend.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd om voormelde redenen geheel terecht nagegaan of aan verzoekende partij een inreisvisum kon worden verleend.

In weerwil van hetgeen verzoekende partij tracht aannemelijk te maken, wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing geheel terecht melding gemaakt van een “visum kort verblijf”.

Verzoekende partij houdt verder voor dat zij wel degelijk heeft bewezen ten laste te zijn van haar dochter en schoonzoon. Verzoekende partij wijst vooreerst op het attest/verklaring dd. 27.04.2016 en voert aan dat er dus wel tastbaar bewijs is dat zij ten laste is.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht aannemelijk te maken, blijkt uit de motivering van de in casu bestreden beslissing wel degelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met het door verzoekende partij overlegde attest/verklaring dd. 27.04.2016.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd geheel terecht geoordeeld dat de verzoekende partij geen enkel tastbaar bewijs overlegt waaruit blijkt dat verzoekende partij volledig afhankelijk is van de financiële steun van haar schoonzoon en dochter. Van zodra werd vastgesteld dat de inhoud van het door verzoekende partij overlegde attest/verklaring dd. 27.04.2016 niet overeenstemt met het advies van de ambassade, m.n. in voormelde verklaring wordt o.m. vermeld dat verzoekende partij geen inkomen of verhuurde huizen heeft terwijl uit het advies van de ambassade blijkt dat verzoekende partij boer is en zijn gronden verhuurt, volstond het van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te motiveren dat verzoekende partij geen enkel tastbaar bewijs heeft overlegt waaruit blijkt dat verzoekende partij volledig afhankelijk is van de financiële steun van haar schoonzoon en dochter.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de door verzoekende partij overlegde stukken niet aantonen dat verzoekende partij volledig afhankelijk is van de financiële steun van haar schoonzoon en dochter. (...)

De verweerder laat gelden dat de verwijzing naar artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 een materiële vergissing betreft.

De concrete motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoekende partij in kennis van de redenen waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van oordeel was dat de aanvraag met het oog op het verkrijgen van een visum diende te worden geweigerd. Deze materiële misslag kan dan ook in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Zie naar analogie:

“De materiële misslag, wat het cijfer 1459, 50 betreft, doet geen afbreuk aan het kennelijk redelijk motief dat geen afdoende bewijs is geleverd over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en aan de mogelijkheid voor verzoeker om, aan de hand van het motief in de bestreden beslissing, het juiste bedrag te kennen.” (RvV nr. 84 403 van 10 juli 2012)

Verwerende partij benadrukt volledigheidshalve nog dat indien een derdelander een EU-familielid wenst te vervoegen zij, conform artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, slechts aan een inreisvisumplicht mag worden onderworpen.

Artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG stipuleert:

‘Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen **slechts** aan de **inreisvisumplicht** worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de

ationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.'

Aangezien de verzoekende partij slechts mag worden onderworpen aan een inreisvisumplicht, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen onderzoek voeren naar het door verzoekende partij aangevraagde visum lang verblijf.

Wanneer een derdelander een EU-familielid wenst te vervoegen op grond van de richtlijn 2004/38/EG dient te worden nagegaan of:

- de EU-referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend;*
- de derdelander-aanvrager een familielid betreft in de zin van de richtlijn 2004/38/EG;*
- of de derdelander-aanvrager de EU-referentiepersoon komt te begeleiden of zich bij hem vervoegen. (...)"*

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige en verkeerde motivering bevat omdat beoordeeld werd dat de visumaanvraag tot doel een kort verblijf had terwijl de vraag tot het verkrijgen van visum een lang verblijf beoogde en dat bovendien geen rekening is gehouden met een overgemaakt stuk van de Chinese ambtenaar van 27 april 2016 waaruit dient te blijken dat verzoeker geen inkomen, geen verhuurd huis en geen pensioen ontvangt. Ze meent dan ook dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Hierdoor is eveneens de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en ten overvloede bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de reden waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Een motivering moet niet alleen tezelfdertijd volledig, nauwkeurig en duidelijk, begrijpbaar, ondubbelzinnig maar ook ontegenstrijdig zijn.

Met ontegenstrijdig wordt bedoeld dat de redengeving logisch in elkaar moet steken. Met andere woorden de motieven mogen onderling niet tegenstrijdig zijn en er mag ook geen tegenstrijdigheid bestaan tussen de motieven en het dictum. Een kennelijke tegenspraak in de motieven staat immers gelijk met een gemis aan motivering (Opdebeeck I. en Coolsaert A., "Formele motivering van bestuursandelingen", Brugge, Die Keure, 1999, p. 151, met verwijzing naar de Raad van State). Immers heffen de tegenstrijdige motieven elkaar op (RvS 26 maart 2013, nr. 222.996).

Het wordt niet betwist, zoals overigens blijkt uit de feitenbeschrijving in de nota met opmerkingen dat verzoeker wel degelijk een aanvraag indiende om een visum lang verblijf te verkrijgen. Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing omschreven dat de verzoeker een visumaanvraag indiende "kort verblijf". Voorts wordt in de bestreden beslissing als juridische grondslag voor de bestreden beslissing verwezen naar de toepassing van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 (visumcode). Deze juridische grondslag is enkel toepasselijk op aanvragen van een visum kort verblijf. Anderzijds verwijst de bestreden beslissing ook naar richtlijn 2004/38/EG wat doet uitschijnen dat het visum een lang verblijf beoogde, waarbij dan wordt voorbijgegaan aan de toepasselijke Belgische bepalingen die niet zijn vermeld. De feitelijke grondslag, namelijk een aanvraag visum "kort verblijf" is niet correct en de juridische grondslag is tegenstrijdig. De verwijzing naar artikel 32 van de visumcode kan in casu niet worden afgedaan als een loutere materiële misslag. Waar de verwerende partij verwijst naar "RvV nr. X van 10 juli 2012" is deze verwijzing niet dienstig. In dat arrest diende de Raad zich uit te spreken over een nummering.

Waar de verwerende partij in de nota opmerkt: "Verwerende partij laat gelden dat een derdelander die een EU-familielid wenst te vervoegen, conform artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, slechts onderworpen mag worden aan een inreisvisumplicht.

Artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG stipuleert:

*'Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen **slechts** aan de **inreisvisumplicht** worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten*

verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.'

Aangezien de verzoekende partij slechts mag worden onderworpen aan een inreisvisumplicht, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen onderzoek voeren naar het door verzoekende partij aangevraagde visum lang verblijf.

Verweerder benadrukt dat de richtlijn 2004/38/EG niet voorziet dat aan een derdelander die een EU-familielid wenst te vervoegen een visum lang verblijf kan worden verleend.", vormt dit een a posteriori motief dat niet kan worden terug gevonden in de motieven van de bestreden beslissing, daargelaten de correctheid ervan. Het gestelde verderop in de nota waar de verwerende partij zich herhaalt dat :"
Verwerende partij benadrukt volledigheidshalve nog dat indien een derdelander een EU-familielid wenst te vervoegen zij, conform artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, slechts aan een inreisvisumplicht mag worden onderworpen.

Artikel 5, punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG stipuleert:

'Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.'

Aangezien de verzoekende partij slechts mag worden onderworpen aan een inreisvisumplicht, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen onderzoek voeren naar het door verzoekende partij aangevraagde visum lang verblijf.

Wanneer een derdelander een EU-familielid wenst te vervoegen op grond van de richtlijn 2004/38/EG dient te worden nagegaan of:

- de EU-referentiepersoon zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend;*
 - de derdelander-aanvrager een familielid betreft in de zin van de richtlijn 2004/38/EG;*
 - of de derdelander-aanvrager de EU-referentiepersoon komt te begeleiden of zich bij hem vervoegen.",*
- is een a posteriori motief niet terug te vinden in de nota.*

In die mate is het onderdeel dat de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, gegrond. De Raad oordeelt dat deze overwegingen van de verwerende partij, omwille van al hetgeen voorafgaat, niet beschouwd kunnen worden als een afdoende motivering.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aanvaard.

Zoals de verzoekende partij terecht stelt, blijkt bovendien niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat er rekening is gehouden met het overgemaakte stuk van de Chinese ambtenaar van 27 april 2016 waaruit dient te blijken dat verzoeker geen inkomen, geen verhuurd huis en geen pensioen ontvangt. De bestreden beslissing verwijst enkel naar de bewijzen van geldstortingen en naar commentaar van de ambassade betreffende het waarschijnlijk hebben van een eigen inkomen in hoofde van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het voormeld stuk bij de beoordeling is in rekening gebracht. Enige afweging die de verwerende partij wel maakt in de nota betreffende het al dan niet geloofwaardig karakter van voormeld stuk, dit ten overstaan van diens eigen verklaring aan de ambassade, ontbreekt. Wel integendeel met wat de verwerende partij stelt dient uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, met name "Overwegende dat in huidig dossier geen enkel tastbaar bewijs voorgelegd werd waaruit blijkt dat mijnheer volledig afhankelijk is van de financiële steun van zijn schoonzoon en dochter", dient er eerder afgeleid te worden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het voormeld stuk en enkel de afgelegde verklaring van de verzoeker aan de ambassade in rekening heeft gebracht. In die mate is het onderdeel dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht aanvoert gegrond. Immers houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu niet het geval is.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN